

- 4) Vai direktīvā minētajiem noteikumiem un tās mērķiem ir pretrunā tāda valsts tiesību norma kā Likuma par hipotēkām, tā Likuma Nr. 1/2013 redakcijā, 129. pants, kas kā vienīgo efektīvo direktīvā nostiprināto patērētāju tiesību aizsardzības līdzekli saistībā ar ārpusstiesas piedziņas vēršanas uz hipotēkas objektu procedūrām pret patērētājiem paredz tikai notāra pilnvaras brīdināt par negodīgu noteikumu esamību vai iespēju, ka patērētājs-parādnieks, pret kuru ir vērsta izpilde, ārpusstiesas kārtībā ceļ prasību neatkarīgā tiesvedībā, pirms notārs ir lēmis par nekustamā īpašuma atsavināšanu?
- 5) Vai direktīvā minētajiem noteikumiem un tās mērķiem ir pretrunā tādas valsts tiesību normas kā Likuma par hipotēkām, tā Likuma 1/2013 redakcijā, 129. pants un Nolikuma par hipotēkām, tā Karaļa dekrēta Nr. 290/1992 redakcijā, 234.-236. pants, ar ko ievieš tādu ārpusstiesas piedziņas procedūru attiecībā uz pārdevēja vai piegādātāja un patērētāja starpā noslēgtiem hipotekārā kredīta līgumiem, kurā nepastāv nekāda iespēja īstenot negodīgo noteikumu pārbaudi tiesā pēc tiesas pašas ierosmes?

(¹) Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV L 95, 29. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2015. gada 14. septembra rīkojumu lietā T-784/14 Komisija/Rumānija 2015. gada 16. novembrī iesniedza Rumānija

(Lieta C-599/15 P)

(2016/C 038/46)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Rumānija (pārstāvji – R.-H. Radu, A. Buzoianu, E. Gane un M. Chicu)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— apelācijas sūdzību atzīt par pieņemamu, pilnībā atcelt Vispārējās tiesas rīkojumu lietā T-784/14 un no jauna izskatīt lietu T-784/14, apmierinot prasību atcelt tiesību aktu un atceļot 2014. gada 19. septembra vēstuli BUDG/B3/MV D (2014) 3079038,

vai

apelācijas sūdzību atzīt par pieņemamu, pilnībā atcelt Vispārējās tiesas rīkojumu lietā T-784/14, nosūtīt lietu T-784/14 Eiropas Savienības Vispārējai tiesai un jaunā tiesvedībā apmierināt prasību atcelt tiesību aktu un atcelt 2014. gada 19. septembra vēstuli BUDG/B3/MV D (2014) 3079038;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmais pamats – Eiropas Savienības Vispārējā tiesā pieļauti procesuāli pārkāpumi, kas kaitē Rumānijas valsts interesēm

Rumānija uzskata, ka rīkojums ir izdots, pārkāpjot Vispārējās tiesas Reglamenta 130. panta 7. punktu, kas aplūkots kopā ar tā 8. punktu.

Vispārējā tiesa nav pārbaudījusi un nav pienācīgi pamatojusi jautājumu par vajadzību iebildi par nepieņemamību pārbaudīt kopā ar lietas izskatīšanu pēc būtības.

Kaut arī Vispārējā tiesa nolēma, ka nav pamata vienlaikus pārbaudīt iebildi par nepieņemamību un izskatīt lietu pēc būtības, tā juridiski noteica maksāšanas pienākumu Rumānijai, kā tas ir paredzēts Lēmumā 2007/436/EK, Euratom ⁽¹⁾ un Regulā Nr. 1150/2000 ⁽²⁾, apgalvojot, ka Rumānijas valstij, pamatojoties uz šiem tiesību aktiem, ir pienākums atzīt un samaksāt summu EUR 14 883,79 apmērā kā pašu tradicionālos resursus.

Analizējot maksāšanas pienākuma raksturu un pamatu, Vispārējā tiesa ir izskatījusi lietu pēc būtības un tādējādi ir rīkojusies pretrunā savam lēmumam lemt tikai par iebildi par nepieņemamību.

2. Otrais pamats – Savienības tiesību pārkāpums, ko ir izdarījusi Eiropas Savienības Vispārējā tiesa

Rumānija apgalvo, ka Eiropas Savienības Vispārējā tiesa 2014. gada 19. septembra vēstulē BUDG/B3/MV D (2014) 3079038 ir nepareizi kvalificējusi attiecīgo pienākumu raksturu, pieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, kas ietekmēja tiesas analīzi saistībā ar i) vērtējumu par Komisijas kompetenci un ii) apstrīdētās vēstules raksturu.

Pakārtoti Rumānija uzskata, ka Eiropas Savienības Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Eiropas Savienības tiesības un nav ievērojusi Tiesas judikatūru, nospriežot, ka dalībvalstīm ir jānovērtē, vai pastāv tradicionālo pašu resursu zaudējums, kā arī vai pastāv pienākums samaksāt šādus resursus.

Turklāt Rumānija apstrīd provizorisks maksāšanas mehānisma piemērojamību izskatāmajā lietā un līdz ar to Vispārējās tiesas apsvērumus šajā ziņā.

⁽¹⁾ Padomes 2007. gada 7. jūnija Lēmums par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 163, 17. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2000. gada 22. maija Regula (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 130, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 17. novembrī iesniedza Raad van State (Nīderlande) – J. N., cits lietas dalībnieks: *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

(Lieta C-601/15)

(2016/C 038/47)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Pamatlietas puses

Prasītājs: J. N.

Atbildētājs: *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas 2013/33/ES, ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (OV L 180), 8. panta 3. punkta e) apakšpunkts ir spēkā, aplūkojot to Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV 2007, C 303/01) 6. panta gaismā,

(1) situācijā, kurā saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 3. punkta e) apakšpunktu trešās valsts valstspiederīgais ir aizturēts un saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas 2013/32/ES par kopējām procedūram starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV L 180) 9. pantu viņam ir tiesības palikt dalībvalstī, kamēr par viņa patvēruma pieteikumu ir pieņemts lēmums pirmajā instancē, un